

Пасажир потяга о 6.20

Про книгу

Щоранку о 6:20 Тревіс Девін сідає на приміський потяг і їде на роботу. Девін - бойовий офіцер, який несподівано для багатьох кинув службу і скніє на ненависній офісній роботі. Та одного дня все змінюється. Його колишня подруга Сара, імовірно, наклала на себе руки. Утім Тревіс має сумнів, що йдеться про самогубство. Він має розібратися, що насправді сталося, адже загадкові вбивства тривають... То що ж стоїть за ними?

ВИГРАЙ
АБО ПОМРИ

ДЕВІД
БАЛДАЧІ

ПАСАЖИР ПОТЯГА

0 6:20

ДЕВІД
БАЛДАЧЧИ

ПАСАЖИР ПОТЯГА

06:20

РОЗДІЛ 1

Тревіс Девін конче мусив сісти на потяг о шостій двадцять, наче це був не звичайний міський електротранспорт, а останній літак із Сайгона. Намагаючись не зважати на задуху й вологість, яка насичувала повітря в унісон із рухом сонця, що сходило над обрієм, Девін ковтнув повітря. От би скинути ненависне офісне вбрання — цей дешевий світло-сірий костюм, пожмакану білу сорочку, яку б не зайве було попрасувати, і невигадливу чорну краватку, — а натомість надягти джинси з футболкою або камуфляж і взути берці. Одначе мріяти про таке зась, принаймні зараз.

Девін щойно прийняв душ, але встиг уже спітніти, і тільки густий вихор, зачесаний якнайретельніше, досі тримався купи. Обличчя виголене, тіло помірно напахчене звичайним одеколоном. Простенькі лофери з китицями начищені так, що аж блищать. У портфелі зі штучної шкіри лежить корпоративний ноутбук, захищений од використання з особистою метою, а також м'ятні льодяники і саше ліків проти печії. Девін більше не приймав тих маленьких-миленьких чарівних пігулок, які ковтав заледве не жменями, поки служив своїй країні. В армії їх роздавали дуже щедро, мов желейних ведмежат. Усе заради того, щоби піхотинці бились якомога довше й ефективніше, попри недосипання і недоїдання.

А тепер ці пігулки можна придбати лише за гроші.

Нині за зброю Девінові, замість старого доброго карабіна М4 та пістолета М9, правили два однаковісіньких двадцятисемидюймових монітори «Епл», зв'язані цифровими ланцюгами з величезними закодованими хмарними сховищами, де зберігалися будь-які дані, що тільки могли стати йому у пригоді. Звісно, то було лайно собаче, але для Девіна — оце так парадокс! — нічого важливішого наразі не існувало.

У світі великих фінансів тебе навчають дуже простого принципу: вигравай або програвай. Їж або голодуй. Одне з двох. Тут нема жодних талібів чи афганців, які вдаватимуть союзників, перш ніж пустити тобі кулю в потилицю. Головний твій клопіт — квартальні плани прибутків, ліквідність, вільні й закриті ринки, монополії та олігархи, корпоративні юристи, які вимагають грати за правилами, і керівники, що наказують цього не робити. А втім, усе це блякло на тлі осіб, які ділили з Девіном офіс. Це були його закляті вороги. Суперники у волл-стрітській версії змішаних бойових мистецтв. Або він, або вони.

Гарлемською залізничною лінією, що належала компанії «Метро-Північна», Девін їхав на південь, до великого міста. Літо буяло, сонце продовжувало здійматися над обрієм, спека набувала сили. Коли йому було тридцять два, його життя перекинулося догори дригом. Він не знав, що відчуває щодо таких змін. Хоча ні, чудово знав. Ненависть. А отже, все було як належить.

Він сів на звичне місце біля вікна у третьому ряду праворуч (на зворотному шляху йому, навпаки, більше подобався лівий бік). Потяг чухчухав собі вперед, не обтяжений амбіціями, на відміну від своїх пасажирів, і дорогою невтомно підбирав нових людей. В Азії та Європі потяги мають обтічну форму і мчать, мов гепарди, а тутешні — ну просто равлики. Хоча, звісно, навіть ці пересуваються швидше за автівки, що цілісінькими днями стирчать в убивчих заторах, якими закорковані в'їзди та виїзди з міста.

Щоб заробити на проживання у вежах Мангеттену, зведених рабською працею в нелюдських умовах, не одне покоління торувало той самий шлях. Декого з «пілігримів» убивали злодії-рецидивісти: серцеві напади, притаманні чоловікам середнього віку, інсульти, аневризми, неврологічні розлади та онкологічні захворювання. Печінки бідолах болісно розкладалися від надміру алкоголю, а інколи мисливці за мрією самотужки вкорочували собі віку, не в змозі більше витримувати такого навантаження.

Девін жив у благоденському таунгаусі в Маунт-Кіско з трьома сусідами віком трохи за двадцять. Усі вони на власний розсуд боролися за особисте майбутнє. Девін день у день першим покидав оселю,

лишаючи співмешканців додивлятися ранкові сни, і прямував кувати свою долю. Він міг би жити й у місті — то було б лише трішки дорожче, зате значно легше. Але милуватися деревами і просторами йому подобалося більше, ніж постійно споглядати хмарочоси й бетонні джунглі.

Кімнату в таунгаусі Девінові знайшла знайома одного з його друзів — ріелторка, яка зателефонувала саме тоді, коли він країв собі мозок думками, де ж оселитися. Житло було достатньо дешевим, щоб дати йому змогу заощаджувати. Звідти багато хто їздив на роботу до міста, хоча прокидатися доводилося рано, а повертатися пізно. Таку філософію Девінові нав'язували протягом майже всього його життя.

— Працюй, поки не вклякнеш, Тревісе, — товкмачив батько. — Ніхто тобі нічого не піднесе. Мусиш брати сам, а це можливо, тільки якщо гаруватимеш як віл. Поглянь на сестру й брата. Думаєш, вони завиграшки всього досягли?

Еге ж, звісно, Денні та Клер, старші від нього на вісім і дев'ять років відповідно. Висококваліфікований нейрохірург у клініці Мейо та фінансова директорка компанії з переліку «Форчун 100», вони стали суперзірками вже тоді, коли Девін пішки під стіл ходив, і сягнули таких висот, до яких йому було як до неба рачки. Усі про це казали, тож навряд чи щось переконало б його в іншому.

Девінове народження достеменно було помилкою. Чи то батько забув про презерватив, чи то мати злегковажила овуляцією і вчасно не стримала свого хтивого чоловіка, та Девін якось з'явився на світ, вибісивши всю сім'ю. Про те, що його матінка відразу після пологів повернулася до роботи в успішній татовій стоматологічній клініці в Коннектикуті, де працювала гігієністкою, він, звісно, дізнався згодом. Хоча ще малим хлоп'ям відчував байдужість батьків, яка перетворилась у справжню лють під час його навчання в старшій школі.

Невдовзі Девіна зарахували до військової академії Вест-Пойнт. Дізнавшись про це, татко вибухнув:

— Гратимешся в солдатиків замість піти й заробити на життя? Гаразд, хлопче, більше ти не отримаєш від нас ані цента. Ми з матір'ю

не заслуговуємо на таку срань!

Своє місце у військовому світі Девін, одначе, знайшов. Закінчив Вест-Пойнт, вступив до Школи рейнджерів, пройшов навчання і склав усі необхідні іспити. Найгіршим у всьому процесі для нього було недосипання — через виснаження вони з товаришами куняли стоячи, ба навіть непритомніли. В елітному 75-му рейнджерському полку, куди Девіна зарахували потім, йому велося ще важче, а проте він обожнював роботу спецпризначенців і небезпечні напружені місії, що мав брати в них участь.

Це були суттєві досягнення, тож Девін звітував про них батькам, сподіваючись на крихту схвалення. Але мати не відповіла на жоден із його листів. А тато надіслав йому аж один мейл, поцікавившись, у якому національному парку він працюватиме як *рейнджер*, і підписавшись: «Гордий батько ведмедя Смокі¹». Девін прийняв би це за жарт, якби не знав, що татусь ніколи не мав почуття гумору.

В армійському світі Девіна вважали бувалим і загартованим вояком. Він отримав два Пурпурових серця, Срібну зірку, а також цілу купу інших металевих кружалець і стрічечок. А втім, на його думку, йому просто пощастило *вижити*.

Із зеленого хлопчака, яким він потрапив до війська, армія зробила справжню бойову машину. Завдяки вишколу і власній наполегливості 180-фунтовий² Девін, чий зріст складав шість футів і один із чвертю дюйм³ (от наскільки точно його виміряли під час вступу до Вест-Пойнту), проміняв пересічну статуру на 225 фунтів⁴ кісток, м'язів і хрящів. Хватка в нього не поступалася силою крокодиловій пащі, витривалість сягала ген-ген за межі людських можливостей, а вміння вбивати і лишатися живим ставило його на один щабель харчового ланцюжка з косатками й великими білими акулами.

Наче за розкладом, він здобув звання капітана і з гідністю носив дві срібні смуги, а тоді... тоді враз усе покинув. Мусив покинути. І це розірвало його на шматки. Власне, й досі розривало. Він був військовим до самих кісток, аж поки не втратив змогу виконувати свої обов'язки. Тож довелося зважитися на тяжкий крок.

Цілий місяць Девін сидів удома, міркуючи, що робити далі, а побратими тим часом телефонували й писали йому безперестанку — вивідували, якого лисого він кинув службу. Девін не відповів жодному. Не мав що сказати. Лідер, який не стидався ані наказувати, ані виконувати накази, цього разу не міг дібрати слів для пояснення власних дій.

Аж тут у зв'язку з трагедією 11 вересня було запроваджено закон щодо захисту прав колишніх військовослужбовців, а разом і пільги, що дали Девінові змогу безкоштовно здобути освіту в державному університеті й отримати диплом магістра ділового адміністрування. На позір то була справедлива відплата за те, що він ледь не загинув за свою країну.

Серед стажерів у «Коул енд Гочіс» — серйозній, потужній інвестиційній фірмі, де йому дісталася посада молодшого аналітика, — Девін був найстаршим. Надсилаючи резюме, він знав, що на нього дивитимуться з підозрою через вік та неординарний попередній досвід. На співбесіді йому подякували за військову службу — як завжди, механічно. Та мабуть, у компанії була квота на працевлаштування ветеранів і Девін нагодився саме вчасно. Його взяли — чому, він не надто переймався, оскільки тепер мав усі шанси стати нещасним через край.

Отож-бо й воно, думав він, витріщаючись у вікно. Нещасним через край.

У потягах, що вирушали пізніше за двадцять хвилин на сьому, було забагато таких самих сірих костюмів, котрі прямували на роботу, на війну. А Девін мусив приїжджати першим: той, хто опиняється на місці раніше за інших, найчастіше і здобуває перемогу. Цього його також навчила армія.

Тому щоранку він сідав у потяг о шостій двадцять і їхав до міста — таке йому судилося покарання. Та хай би як мордувала його ненависть до цієї роботи й нинішнього життя, спокутування провини вимагало більшого.

¹ *Smokey the Bear* — талісман Служби лісництва США і персонаж плакатів, що попереджають громадян про небезпеку лісових пожеж. (Тут і далі прим. пер., якщо не зазначено інше.)

² 82 кг.

³ 186 см.

4 102 кг.

РОЗДІЛ 2

Потяг перетинав пасторальну місцину, принишклу поза велетенською машинерією мегаполісу, і дорогою підбирав мешканців невеличких заможних містечок, які існували лише заради годівлі голодного звіра, що розлігся на півдні. І от нарешті за вікнами постав анклав будинків, які видавалися чи не найбагатшими в околиці. Щоправда, на назву «будинки» вони б, мабуть, образилися. Споруди завбільшки з торговельний центр заслуговували на пишномовнішу назву. Не *маєтки* і навіть не *вілли* — усе це звучало недостатньо велично. *Палаці*. Так, звісно, викапані *палаці*.

Девін відірвав погляд від ноутбука і визирнув у вікно. Він робив так щоразу, коли потяг опинявся в цьому районі, і незмінно помічав якусь нову конструкцію або ж зауважував, що стара стала ще розкішнішою. До палаців під'їжджали вантажівки з бетоном для більших і вигадливіших басейнів, хороми вищали й ширшали, а біля них виростали гостьові флігелі й майданчики для гольфу. Принаймні пересічні люди мають роботу — хоч щось позитивне у такому втіленні жадоби й надмірності, думав Девін.

Перед вигином колії потяг пригальмував, а тоді поволі виповз на купинястий пагорб. Іще трохи сповільнився, майже зупинившись. Тут він завжди подовгу стовбичив перед світлофором — проблема, яку перевізник або не міг, або не хотів розв'язати. Монополія «Метро-Північна» була очевидною, як і те, що Земля обертається довкола Сонця, тож заради чого керівництво компанії мало завдавати собі клопоту?

Коли потяг нарешті став, Девін побачив її. Доти таке траплялося лише кілька разів, і то за погожої днини. Йому було невтямки, чому вона прокинулася так рано, але він цим тішився.

Огорожа була високою, але недостатньо, щоб заступити собою обійстя від сторонніх очей, що спостерігали з вершини пагорба. Девін

знав, хто власник цього палацу. А ще він знав про обмеження висоти огорож довкола тутешніх будинків. Через ці обмеження господар садиби висадив дерева вздовж заднього муру, проте між вершечком стіни й низом зелених шапок лишався достатній проміжок, щоби подвір'я міг бачити будь-хто знадвору.

Одного дня ґазда певно помітить цю помилку і виправить, хоча Девін сподівався, що найближчим часом цього не станеться. Принаймні поки він їздить потягом о шостій двадцять. Йому подобалось почуватися Джиммі Стюартом у «Вікні у двір»⁵ — найкращому вуаеристському фільмі всіх часів. Але Девін дивився у вікно не тому, що зламав ногу і нудьгував, як персонаж Стюарта. Усе було через неї.

Виринувши з задніх дверей найбільших хоромів, жінка лебідонькою попливла подвір'ям. Хо́да її була м'яка й неквапна, наче в пантери, що розігрівається, перш ніж кинутися вперед. Сідниці, стегна й плечі рухалися в захопливому первісному ритмі.

За нею все було максимально сучасним: скло, метал і бетон, складені в чудернацькі геометричні форми. Створити таке міг лише архітектурний геній із повними ніздрями кокаїну.

На кралі був коротенький білий махровий халат, що облягав засмагли стегна. Скинувши його, вона відкрила смарагдово-зелений купальник зі стрингами і тіло, що здавалося надто бездоганим, аби бути справжнім. Волосся, хвилясте й вигадливо підстрижене, вигравало різними відтінками блонду — сама ця зачіска, либонь, коштувала більше за Девінів костюм.

Девін роззирнувся: цікаво, хто ще дивиться. Усі чоловіки в потязі, звісно. Одна з жінок відірвалася від свого ноута, помітила вродливицю біля палацу, зиркнула на тих, хто прикипів поглядом до вікна, і знову відвернулася, гидливо скривившись. Дві інші — пані за сорок, одягнена як гіпі, і приблизно сімдесятирічна жінка — навіть очей не здійняли. Перша втупилась у телефон. Друга сумлінно читала Біблію, де, як відомо, міститься купа застережень щодо плотських гріхів.

Тим часом німфа присіла на краєчок басейну й опустила ноги, вмочивши нафарбовані нігті у воду. Злегка здригнувшись, ковзнула вниз, граційно описала дугу під водою, відштовхнулася від

протилежного краю і повернулася на вихідну позицію. Відтак вибралася на бортик і вместилася там, де сиділа раніше, обличчям до Девіна. Здавалось, ані потяга, ані допитливих очей, що витріщаються на неї, вона не помічає. Девін подумав, що з такої відстані вона може бачити лише сонце і силуети вагонів.

На мокрому тілі крихітний купальник став іще меншим. Краля глянула праворуч, ліворуч, озирнулася на будинок. Потому зняла ліфчик, трусики і довгу мить сиділа коло басейну геть оголена — Девін бачив білі смужки на засмаглій шкірі. Опісля знову пірнула і зникла з-перед очей.

Саме тоді потяг зрушив із місця, й у вікні з'явився наступний палац — тільки тут уже не було прегарної оголеної німфи біля басейну. Попід огорожею господарі посадили пишні кипариси Лейланда, тож жодного проміжку, крізь який можна було б зазирнути до обійстя, не лишилося.

Майже вся чоловіча частина пасажирів водночас скрушно зітхнула й відкинулася на спинки своїх сидінь. На обличчях застиг вираз захвату вкупі з розчаруванням. Девін зміряв поглядом кількох спостерігачів — вони всміхалися, хитали головами й безгучно промовляли якісь слова. Найімовірніше, різні варіації «що це було, чорт забирай?».

Девін ніколи не бачив, щоб ота жінка роздягалась. Йому кортіло дізнатися, що, окрім наглого бажання побешкетувати, могло сьогодні спонукати її так учинити. Загалом у цьому палаці його багато що цікавило. Часто-густо він розмірковував, на що багатії витрачають свої статки. Хтось займався благодійністю, хтось купував дедалі більші іграшки. Девін запевняв себе, що не розмінювався б на цяцьки, якби колись розжився. Він би все роздав.

Еге, звісно, роздав би.

На наступній зупинці до вагона влилася нова партія пасажирів. Потім — іще одна.

Окидаючи очима натовп — переважно молодиків віком до тридцяти, які гепалися на сидіння й одразу встромляли носи в ноутбуки, щоби почистити хмарні сховища, відсканувати документи, доробити презентації й приборкати ексель-таблиці, — Девін думав, що вороги

всюди. Його оточили зусібіч. І через це колишній солдат мав би запанікувати.

Але того ранку Девін міг думати тільки про оголену вродливицю в басейні. Хоча підстави були не такі вже й банальні.

Із погляду колишнього рейнджера та розвідника, щось із цією кралечкою було не так.

[5](#) *Rear Window*, 1954. (Прим. ред.)

РОЗДІЛ 3

Коли Девін уже сидів на своєму робочому місці в «Коул енд Гочіс», щось тенькнуло. Квапливо відкривши особисту поштову скриньку в телефоні, кілька довгих секунд він витріщався в екран. Намагався зрозуміти, чи то хтось із ним пожартував, чи то в нього зненацька виникли проблеми зі сприйняттям тексту.

Вона мертва.

Це було найкоротше повідомлення з можливих — лише підмет і присудок, сповнені лихої сили.

Девін узявся читати решту листа.

Там ішлося про те, що Сару Юз знайшли повішеною в комірчині на п'ятдесят другому поверсі тієї-таки будівлі, де перебував він. Тіло виявив господарник. Туфлі на високих підборах лежали долі просто під загиблою. Її шия витягнулася, хребет тріснув, життя обірвалося. Принаймні так було написано в загадковому посланні.

Девін знав, що Сарі нещодавно виповнилося двадцять вісім. У «Коул енд Гочіс» вона працювала понад шість років. Висока, струнка, зі статурою бігунки на довгі дистанції. Мізки в неї теж були нівроку: уже гаруючи тут, Сара примудрилася здобути ступінь магістра ділового адміністрування в Колумбійському університеті, тож вочевидь її випробувальний термін минув удало. Зазвичай наприкінці першого року роботи компанія відсіювала тих, кого вважала непідходячим. Девін стажувався шість місяців, а отже, ще за пів року йому або вкажуть на двері, або дозволять зійти на наступну сходинку.

Він знову зиркнув на повідомлення. *Сара мертва? Не може бути.*

Вони з Юз потай зустрічались. І навіть кохалися — щоправда, лише раз. У цих стосунках йому кортіло більшого, можливо значно більшого. А потім усе скінчилося. І тепер вона мертва?

Девін глянув, хто відправник. Адреса була незнайома. І зненацька він усвідомив, що вона не схожа на жодну відому йому електронну адресу. Не було назви домену, «крапка-ком» або «крапка-гов». Просто набір цифр. І надіслали листа не зі скриньки джімейл. Хто це зробив? Як? І чому йому?

Він визирнув зі своєї чарунки й оглянув інші, де клацали клавіші, вилучались і поверталися статки, здійснювалася комерція. Не схоже було, що хтось із колег отримав таке послання. Тим паче, якби воно надійшло на корпоративну пошту, а не на особисту, у відділі контролю відразу б його прочитали.

Чому надіслали тільки мені? Сара справді мертва? Чи може, це жарт?

Девін написав у відповідь:

Хто це?

Натиснув «Надіслати», а за мить на екрані сплигло оповіщення щодо помилки. Друга спроба також зазнала поразки.

Гаразд, це розсилка, що не передбачає відповіді.

Полишивши своє робоче місце, він попрямував до виходу. Ніхто не підвів голови, не провів його поглядом. У кожного на моніторі точився власний бій, перемога в якому безпосередньо залежала від того, як довго твоя дупа лишається приклеєною до крісла. «Плюс один шматок пирога», — певно подумав дехто з колег, почувши, як по Девінові зачинилися двері.

Він сів у ліфт і поїхав на п'ятдесят другий поверх. Проте, наближаючись до п'ятдесят першого, імпульсивно натиснув відповідну кнопку — яка однаково не активувалася, попри його перепустку. За шість місяців роботи в цьому місці Девін не зустрів жодного, хто мав би доступ до поверху, що його співробітники жартома називали «Зоною 51»⁶. Якщо вірити чуткам, там ніхто не працював. Іноді, рахуючи поверхи знадвору, Девін дивився на вікна п'ятдесят першого й уявляв, що там відбувається. А втім, то могла

бути просто платформа для високочастотної торгівлі². Таку мали всі великі інвестиційні компанії.

Щойно двері ліфта розсунулися, вихід заступив черговий поліціант.

Щось сталося. Той мейл — не чийсь недолугий жарт.

Девінова душа провалилась у п'яти.

— Поверх зачинено, сер.

— Але я тут працюю, — збрехав Девін.

— Не сьогодні. — Тон копа унеможлиблював подальші суперечки. — Наразі тут ніхто не працює.

До них уже квапилася бліда, спантеличена Ванда Сіммс — досвідчена співробітниця й одна з кураторок тієї порції Свіжого М'яса, до якої належав і він (тобто групи новачків, котрі, на думку загалу, мали бути перемеленими у м'ясорубці). Спіймавши погляд жінки, Девін тицьнув кнопку, щоби притримати двері.

— Ох, це жахливо, Тревісе, просто жахливо. На той поверх нікого не пускають. Мене попросили обійти всі кабінети й переконатися, що там нема жодної душі.

Сіммс було близько п'ятдесяти. Ділова чорна сукня, чорні панчохи, чорні туфлі — цей її щоденний образ уважали стандартним у «Коул енд Гочіс», хоча насправді такий вигляд могла б мати працівниця «Голдман Сакс», «Блекрок», «Джей Пі Морган», «Меррілл Лінч» чи будь-якої іншої фінансової корпорації. На шиї, біля перепустки на стрічці, теліпалися на ланцюжку окуляри.

— Що тут сталося? Що коїться, Вандо?

Вочевидь вона була надто збентежена, щоби спитати себе, чому він припхався на цей поверх посеред робочого дня.

— Хіба ти не чув? Це Сара Юз. Ви наче знали одне одного? Вона була наставницею вашої групи.

— Погано її пам'ятаю, — вдруге збрехав Девін. — А що з нею?

— Вона мертва.

Удавати подив йому не довелося. Усвідомлення, що звістка в листі правдива, вдарила його, наче хвиля від вибуху.

— Мертва?! Що сталось?

— Укоротила собі віку. Повісилася. Принаймні так казали поліціанти.

О господи.

— Шановні, швидше, — втрутився коп.

Сіммс узяла Девіна попідруч:

— Їдьмо, дорогою поговоримо... — А тоді ковзнула перепусткою крізь зчитувач у кабіні й натиснула кнопку першого поверху. — Стривай, тобі куди? Я постійно забуваю.

— На перший. Маю там доручення.

Кураторка показово здивовано здійняла брови. Хай би в офісі хтось сконав — Свіже М'ясо не мало покидати своїх чарунок, аж поки не настане час плентатися додому, де на кілька жалюгідних годин можна заплющити очі, перш ніж знову закрутишся, як в'юн на пательні.

— То як щодо Сарі?

Двері кабіни зачинились, і Сіммс розповіла:

— Уранці господарник знайшов її повішеною в комірчині. Схоже, вона вийняла зі стелі одну з панелей, обкрутила мотузку довкола металевої труби і скочила зі стільця.

Людина, яка надіслала того листа, знала про це. Звідки? І навіщо повідомила мені?

— Коли вона могла таке скоїти?

— Учора пізно ввечері або ж сьогодні рано-вранці. Я чула, на ній був той самий одяг, що й напередодні... — Ще дужче пополотнівши, Ванда додала: — Мабуть, час смерті копи визначили за станом тіла.

— Тобто вчора вона не повернулася додому?

— Імовірно.

Девін знову пригадав, про що йшлося в листі.

— Вона залишила якусь записку?

— Не знаю, не чула. Таж вона здавалася такою розважливою... Мабуть, ти знаєш, що вона працювала в ЗіП. — (Девін зрозумів, що йдеться про відділ злиття і поглинання⁸.) — Полюбляла відрядження. Не боялася жодних доручень. Містер Коул навчав її особисто.

— Не можу повірити, що вона мертва.

— Я ще ніколи не бачила мертвої людини. Ну, хіба що у труні, звісно.
А ти?

Девін глипнув на неї і щиро відказав:

— В офісних будівлях — ніколи.

— Її батьків це вб'є. Вони живуть в іншій країні, тож прибути сюди зможуть лише за деякий час. І вже напевно компанії цей інцидент не піде на користь... — На останньому слові Сіммс рвучко затулила рота долонею. — Ох, не можна так казати. Людина ж загинула.

Ліфт зупинився, вона вийшла.

— Ходімо?

— Я забув дещо зробити на своєму місці. Іще побачимося, — проторохкотів Девін, а тоді ковзнув карткою крізь зчитувач і натиснув кнопку свого поверху.

У його уяві постала картина, як те саме робить Сара Юз і навіть гадки не має, що востаннє. Хоча, може, вона знала. Люди часто планують самогубства. Принаймні її загибель видається спланованою.

Коли ліфт уже злинав, Девін замислився, чому не сказав кураторці правду про те, що добре знав Сару. Либонь, якби в них було трохи більше часу, вони б навіть покохали одне одного. Але все склалось інакше.

Сари Юз не стало. І він мав дізнатися, чому.

⁶ Секретна база військово-повітряних сил США у штаті Невада та відомий об'єкт численних конспірологічних теорій щодо зберігання НЛО і доказів позаземного життя.

⁷ Автоматизована торгівля (виконання замовлень) за допомогою заздалегідь запрограмованих інструкцій, де враховано такі змінні, як ціна, обсяг, час. (Прим. ред.)

⁸ Термін, що позначає купівлю чи продаж акцій компанії або злиття кількох компаній. (Прим. ред.)

РОЗДІЛ 4

Ніч була ясна й зоряна, але Тревіс Девін цього не помітив. Відколи його взяли до «Коул енд Гочіс», він рідко дивився на небо. Виринувши з офісу, він пірне в метро, доїде до станції «Гранд-Сентрал» і вечірнім потягом рушить додому. А на своїй зупинці зійде і пішки дістанеться таунгаусу.

На рецепції Девін за звичкою кивнув нічному охоронцеві. Зі зрозумілих причин його тягнуло до людей зі зброєю. Кремезний чолов'яга завжди зиркав на годинник, що висів над столом, і кивав Девінові у відповідь, кидаючи на нього підкреслено співчутливий погляд, наче мовчки запитував: *Справді? Серйозно? І воно того варте, хлопче? Ну ж бо, скільки тих сраних грошей тобі потрібно?*

Але не сьогодні. Не після вбивства. Сьогодні вони з охоронцем просто обмінялися похмурими поглядами.

Сівши на потяг, Девін запхав до вух «ейрподс» і неухважно взявся слухати в телефоні фінансові новини. Ген-ген на азійських ринках, що офіційно прокинуться лише за годину, хтось уже заробляв і втрачав гроші. Девін волів би слухати Дженіс Джоплін чи AC/DC, але тепер він став фінансовим генієм-початківцем, тож мусив працювати й будувати кар'єру. У нього не було зайвої хвилини на *Me and Bobby McGee* або *Highway to Hell*. Хоча саме до пекла, мабуть, він просто зараз і прямував.

Потяг був напхот напханий змореними, спітнілими бійцями. Протягом двох наступних днів дехто з них зализуватиме рани й готуватиметься знову гарувати в понеділок. Девіна втисли в іншого чоловіка, що сидів поруч.

На відміну від брата й сестри, яким переважно дісталися батькові ірландські гени, Девін успадкував зовнішність матері — доньки грецьких іммігрантів. Саме вона передала йому темне хвилясте волосся, оливкову шкіру, широкий ніс, суворе підборіддя, квадратому

щелепу і глибоко посаджені очі — завжди похмуро-замислені, незалежно від того, як він почувався насправді. Декому він видавався постійно сердитим. Може, так і було. Щетина, що, попри ранкове гоління, вже під вечір темною тінню лягає на обличчя деяких чоловіків, у Девіна з'являлася вже по обіді. Та від цього він не набував екзотичного чи крутого вигляду. Росливість робила його радше неохайним.

Коли вони видерлися на той самий пагорб і потяг пригальмував, Девін визирнув у вікно. Палац плавчині-нудистки був підсвічений зовні. Купаючись сьогодні голою при чужих очах, вона дуже ризикувала. Нині у кожного в телефоні є камера, тож така витівка може поширитися соцмережами і ще довго завдавати клопоту. А втім, може, кралечці начхати. І це вельми інтригувало Девіна.

Оздоблене електричними гірляндами, подвір'я палацу наче всіяне було крихітними зірками, що попадали з неба. Під ними метушилися гості у стильних убраннях — на позір дивовижно простих і водночас безсумнівно дорогих. Щоб відшукати у тому натовпі господиню маєтку, Девінові знадобилося кілька секунд — саме тоді через проблему зі світлофором, яку ніхто не збирався розв'язувати, потяг нарешті зупинився остаточно.

На жінці була біла обтисла сукня завдовжки до середини стегна, що підкреслювала її засмагу незгірше за купальник, і золотаві туфлі на шпильках. Тримавши в руці келих, ця пані розмовляла з іншою жінкою, не менш уродливою, й обидві сміялися. Девінові було цікаво, про що вони теревенять. І що може їх розсмішити чи бодай подарувати їм утіху.

Зненацька він відчув сором. От дурень! Хіба можна (поготів після звістки про смерть Сари Юз) навіть думати про те, щоби стати частиною цього світу?!

Я не хочу бути таким, як власник цього палацу. Я ніколи не буду таким. Сподіваюся.

Девін уже хотів відвернутися, коли побачив, як той чоловік — власник — підходить до жінок. Віком трохи за сорок, чорнявий, коротко стрижений, він мав кремезну статуру, яку кують хіба що у

тренажерках: надто широкі плечі й м'язисті руки та непропорційно тонкі ноги. Армія ліпить тебе знизу, особливу увагу приділяючи м'язам ніг і кора. А от золоті хлопчики передусім надимають біцепси, тому присідання і станова тяга для них — то до біса складно. Тож сильні вони лише на позір, а так — здохляки. В армії ніхто б із них не вижив.

І одяг, і поведінка цього хлопця свідчили про його прагнення видаватися молодшим, крутішим, успішнішим, ніж насправді.

Звали його Бредлі Коул — він був босом над босами Тревіса Девіна та рушійною силою «Коул енд Гочіс». Імені жінки, що на світанку ніжилася в бікіні й без, Девін не знав.

Його обурило, що Коул улаштував вечірку того-таки дня, коли одна з його підлеглих укоротила собі віку. Дівчина, яку, найімовірніше, він сам і навчав.

Оповивши рукою талію кралі в білій сукні, Коул ковзнув нижче, а тоді ще нижче. Відтак його пальці вшкварили танок на її дупці, а за мить він хапнув кралечку за зад і присмоктався до її вуст. Поцілунок тривав нескінченно, а гості тим часом обмінювалися збентеженими поглядами й усмішками.

— От дідько. Щасливий гівнюк. Поглянь на це. Подивись!

Девін повернувся до сусіда — мускулястого спітнілого молодика в темно-синьому костюмі «Брук Бразерс». Він теж витріщався на подвір'я палацу. Девін відчував гострий запах його поту й заздрощів.

— І все воно купується на клятві гроші, — зазначив цей Спітнявко. — Та одного дня там опинюсь і я, присягаюся Богом.

Тон у нього був дуже переконливим.

Якусь частку секунди Девін низав хлопаку очима, намагаючись уявити себе з цією палкою промовою.

Те, що його син здобуде освіту в галузі ділового адміністрування, колись вельми потішило Девінового батька. І щойно Девін улаштувався в «Коул енд Гочіс» — старий запросив його на вечерю, ба навіть запропонував трохи випити. Таке у них було вперше. Девін почувався сп'янілим, і то не від алкоголю. Тоді він уперше побачив, що татусь пишається ним. І вперше за своє доросле життя відчув бодай крапельку тепла до старого.

Та на ранок його охопило ще дужче пригнічення, ніж зазвичай. Усе, що він робив, було не заради зиску. Не заради грошей і власного палацу в майбутньому. Не заради батькових гордощів. Думати про все це було вже запізно.

Девін конче мав віддати борг.

Потяг знову рушив і, набираючи швидкість, нарешті подолав світлофорну перепону. Мине ще трохи часу — і Девін вийде на своїй зупинці. Дістанеться власної оселі, ляже спати, а рано-вранці прокинеться, трохи потренується (як робить щодня, відколи звільнився з військової служби), прийме душ у темряві, поснідає, а тоді причвалає на цю ж таки зупинку. Добре, що завтра субота. Від єдиного вихідного його відмежовує лиш один робочий день...

Тоді він іще не знав, що його плани от-от буде зруйновано вщент.

РОЗДІЛ 5

— Містере Девін? Тревісе Девіне!

Озирнувшись, він побачив чоловіка, який щойно вийшов з автівки, припаркованої біля станції, що прихистила під своїм дахом італійський ресторанчик.

— Так?

Чоловік підійшов до нього. За зростом майже як Девін, а за віком — сорокап'ятирічний чи трішки старший. Чорношкірий, стрункий, із поголеною головою й набурмосеними бровами, в темно-синьому костюмі, що дуже пасував його атлетичній статури, та чорних черевиках із гумовими підощвами.

— Детектив Карл Генкок, поліція Нью-Йорка, — назвався цей фронт, управно продемонструвавши жетон і посвідчення, наче то був фокус якийсь.

Девін заляк.

— Чим можу бути корисний?

— Ви не проти сісти до моєї автівки й поговорити там?

— Про що?

— Справді, про що я можу з вами говорити? Про Сару Юз. Вона мертва, хіба ви не знали?

Девінові не сподобався грубуватий тон цього хлопця. Скидалося на те, що детектив передчасно дійшов певних висновків. Його карі очі, ясні у світлі вуличного ліхтаря, уважно вивчили Девіна і сповнилися підозри.

— Я чув про це. Усі чули.

— Звісно. Сюди, сер, якщо ваша ласка. Наша розмова не забере багато часу.

Вони завжди так кажуть. А насправді не встигнеш і оком кліпнути, як роки минуть.

Девін уместився на пасажирському сидінні. У салоні неможливо було дихати: сморід тютюнового диму, що ніби вкривав усе навколо напівпрозорим серпанком, змішувався з запахом розхлюпаної кави.

Відчинивши вікно, Генкок мовив:

— Перепрошую. Я не палю і не п'ю кави, і взагалі це не моє авто. Тут не можна смалити, та хіба ж хтось дотримується тих правил? Отакі в нас поліційні автівки. Нам постійно скорочують бюджет, тож нових машин ми не купували років із десять, ба навіть довше. Після кожного виїзду доводиться віддавати одяг до хімчистки.

— Не біда, це не найгірший запах у моєму житті.

— Спершу Афганістан, а тоді Ірак, правильно, капітане?

Кепсько, що цей детектив так багато про нього знає. Отже, копи вже дослідили його особисту справу, якщо відрядили свою людину аж сюди, і то саме тоді, коли було виявлено тіло Сарі.

— *Колишній* капітан. І я бував у барах, де смерділо гірше, ніж в Афганістані та Іраку.

— Вас було поранено. Двічі. А втім, як я бачу, все не так уже й погано.

— Еге ж, у тих місцях, що виставлено напоказ.

Манера Генкока змінилась.

— Он як? Проблеми з казанком? — Він постукав себе по скроні.

— Ні, у казанку в мене все гаразд... — Девін закасав холошу, відкриваючи грубий, кострубатий шрам, що оповивав його гомілку, наче щупальце восьминога, і заповзав угору під штани й долу під шкарпетку. — Якщо колись ви хотіли побачити сліди від саморобних мін, то вам пощастило.

Генкок зиркнув на шрам.

— Це мало бути достобіса боляче.

— Не встиг відчути. Мене швиргонуло вибуховою хвилею, і я відрубався. Зрозуміти щось спромігся вже в шпиталі. Дяка, боже, за морфій. — Девін опустил холошу. — Та я гадав, ви хотіли поговорити про Сару Юз.

У руках детектива з'явився записник.

— Чи були ви знайомі?

— Так.

— Як?

— Ми працюємо в одній компанії, «Коул енд Гочіс». Таж вам це відомо.

— Як *близько* ви були знайомі?

— Здибалися на одному з корпоративів. Усією групою випивали, іноді вечеряли разом. А потім стажування завершилось, і ми заходилися насправжки волам хвости крутити. Ну а Сара була нашою кураторкою.

— І що ви про неї думали?

— Талановита, завзята. Та чому ви приїхали аж сюди, щоби ставити ці запитання? Я був на роботі весь день. І завтра буду. І якщо не помиляюся, Сара вкоротила собі віку, тож нащо тут поліція?

— Є *припущення*, що вона вкоротила собі віку. Моє завдання — виключити інші версії. А хіба ви працюєте в суботу?

— У моєму світі, детективе, це звичайний будній день після п'ятниці. І я не розумію, чим можу вам допомогти. Я не працював із нею. І взагалі вже кілька місяців її не бачив. Востаннє ми спілкувалися, коли всією групою вечеряли в *Per Se* на Колумбус-Серкл. Понад п'ятдесят людей, наїдки, вино тощо. Компанія добряче витратилася. Але ж це лише гроші.

— Дивовижна пам'ять! Я вже й забув, що їв учора на обід... — Це прозвучало недбало, але в погляді детектива читалося геть інше. — А в *Per Se* мені трапляється бувати хіба що тоді, як хтось там вріже дуба.

— Моя робота вимагає пам'ятати геть усе.

— Тяжко працюєте?

— Скажу так: у мене лише два яйця, які можна віддати за «Коул енд Гочіс», але компанії цього може бути замало.

— А ви дотепний, як на фінансиста.

— Я просто рахую цифри й передаю їх *справжнім* фінансистам, а ті вже роблять гроші й отримують усіх дівчат.

— Про які гроші йдеться?

Звісно, ця інформація не була важливою для розслідування. Таж американці обожнюють пхати носа до гаманців багатіїв. Заради того,

щоб годувати спрагли народні маси інформацією щодо чужих статків, навіть індустрії окремі створюються.

— Компанія складається з різних відділів, і прибутки розподіляються залежно від того, до якого табору ти потрапиш. Дрібні партнери отримують приблизно півтора мільйона. Ну а люди на кшталт Бредлі Коула... Офіційно близько чверті мільярда на рік — це чистий прибуток і дивіденди за акціями. Та крім того, він має відсоток від усіх надходжень, а це добрячий додатковий шмат.

Увесь цей час Генкок хитав головою.

— Я заробляю сто десять тисяч на рік. І мені моя зарплатня здавалася дуже непоганою, поки ви не вивалили на мене все це лайно.

— А мені воно як? Я не маю навіть того, що заробляєте ви, — просто бачу всі ці долари на екрані щодня. Дивлюсь, як вони пропливають повз мене.

Очі детектива знову сяйнули, наче в собаки, що взяв слід.

— Хіба вас це не дратує? Те, що вони отримують усіх дівчат і всю зелень?

— Мене нічого не дратує. Що важче працюєш, то більше заробляєш. Я намагаюся жити саме за таким принципом.

— А дівчата? Сара Юз, до прикладу?

— Годі вже, чуєте? У мене немає проблем із дівчатами. А в «Коул» заборонені романи з колегами.

Якщо він довідається, що ми зустрічалися, мені гаплик.

— Гаразд. Чи можете ще щось сказати про Юз?

— Наприклад?..

— Ну, як воно зазвичай буває... Чи не здавалася вона пригніченою? Чи не обмовлялася про самогубство?

— Гадаю, майже всі, хто працював на Волл-стріт, колись замислювався про самогубство. Чи то жартома, чи то насправді.

— І ви?

— Слухайте, я бачив, як від куль та вибухівки хлопців розриває на шматки. Убивати себе через якусь компанію на Волл-стріт? У жодному разі.

— І це все, що ви можете мені сказати?

Визирнувши у вікно й побачивши небо, всіяне зорями, Девін неабияк здивувався. Зненацька у його душі запанувала рівновага, і він промовив цілком спокійно:

— Сара була хороша. Я ніколи не чув, щоби вона говорила про самогубство. І пригніченість не була їй притаманна. Навпаки, Сара підбадьорювала нас щоразу, коли керівництво давало нам на горіхи. А втім, як я вже казав, то було давно. У «Коул енд Гочіс» за день ціле життя минає, детективе Генкоку.

— То чому не звільнитися?

Девін надав своєму обличчю стоїчного виразу й подумки натиснув кнопку «Відтворити».

— Бо це ж американська мрія. І я намагаюся її втілити.

— Ви не схожі на людину, яка женеться за грошима.

— У вас склалося про мене хибне враження. Я хочу грошей і всього, що з ними пов'язано. Проте витратити їх можна по-різному. Зокрема, на допомогу іншим.

— То ви рвете в сраці жили, щоб допомагати іншим? — Генкок гіденько вишкірився.

— Я робив це в армії. То чому не можу ще й на Волл-стріт?

— Ну ж бо, зізнавайтесь. Ваші справжні мотиви не такі вже й погані.

Але Девін припнув язика: йому більше нічого було сказати.

Бо насправді його мотиви були *достоту* поганими.

РОЗДІЛ 6

Генкок запропонував підкинути Девіна додому — певно, хотів побачити, де він живе. Девін погодився і вже за кілька хвилин вийшов з автівки перед білим двоповерховим цегляним будиночком з окремим одномісним гаражем. У шерезі таких самих будинків цей не видавався ані бідним, ані заможним. І в цьому було щось неправильне.

— Симпатична хатинка, — зазначив Генкок.

— Поблизу міста це було єдине доступне мені помешкання, оточене деревами й травичкою.

— Хіба *це* поблизу міста?

— А звідки *ви* їздите на роботу?

Генкок усміхнувся:

— Трентон⁹.

— Гадаю, на цьому дискусію можна завершити.

— А якщо в мене з'являться ще якісь запитання?..

— Ви знаєте, де я живу та працюю. Мене не складно знайти. Я нікуди не подінуся, хіба що керівництву заманеться послати мене на всі чотири вітри. Та навіть у такому разі ви знайдете мене на біржі праці.

Відтак Генкок забрався геть на своїй пошарпаній чортопхайці, просмерділій кавою й нікотинном, і на прощання з її вихлопної труби вихопилася хмара чорного диму, що вкрила білу цегляну стіну й самого Девіна затишною канцерогенною ковдрочкою.

Кашляючи, Девін відімкнув двері, переступив поріг і відразу ж натрапив у вітальні на одного з сусідів — череваня Вілла Валентайна. Той працював віддалено як білий капелюх — себто гакер, який допомагає технологічним компаніям, банкам та іншим організаціям перевіряти системи безпеки. Затоваришувавши з Девіном, цей

огрядний хлопака навчив його кількох хитрих прийомчиків, що дають змогу нищпорити в базах даних.

До всього Валентайн був росіянином, який вирішив змінити ім'я на щось максимально американське. Девін бачив його паспорт. Справжнє ім'я було таке довге і містило стільки приголосних поспіль, що язика зламаєш. Вимовити це, на думку Девіна, було неможливо.

— Якщо маєш американське ім'я, дівки летять на тебе, як мухи на мед, — пояснював Валентайн. — Але від клієнтів я не скриваю своєї національності. Вони знають, що росіяни — кращі гакери. От увидиш, у мене буде купа грошви. Мені нра-а-авицця капіталізм. І дівки ваші теж.

Девін не знав, чи Валентайн навмисно грає роль стереотипного голлівудського росіянина в Америці, чи він і є таким.

Зараз він тихенько похропував на канапі, бурмочучи щось рідною мовою. Для Девіна російська завжди звучала загрозливо. Складалося враження, наче нею можна сказати лиш одну фразу: *а зараз ти скончаєш у муках, таваріщ.*

Ноутбук, уможцений на опуклому череві Валентайна, підіймався й опускався з кожним віддихом свого власника. По телевізору, що працював без звуку, транслювався якийсь із новомодних мінісеріалів, де події розгортаються зі швидкістю світла (мабуть, ці проекти зумисне знімаються так, щоби глядачі ковтали їх за один вечір). На килимі біля канапи валялася порожня коробка з-під піци «Домінос», а поруч стояли дві пляшки з-під пива «Мікелоб». Принаймні щодо дієти Валентайн тепер був справжнім американцем.

Девін підійшов до канапи й торкнувся розгорненого ноутбука. Монітор ожив, але жодних суперсекретних даних на екрані не виявилось. Натомість там вигулькнув велетенський дракон і у відповідь на незаконне вторгнення видихнув цілу стіну вогню.

Файно, подумав Девін і зазирнув до їдальні. Ані стільців, ані столу там не було, зате була одна людина. Гелен Спірс, чорношкіра Девінова сусідка, займалася йогою на карематі, розстеленому на зеленому килимі, — босоніж, в обтислому синтетичному купальнику, виконувала асану собаки. Нещодавно Гелен отримала диплом про

закінчення юридичного факультету Нью-Йоркського університету, тож майже ніколи не поверталася додому раніше за Девіна. Тендітна, граційна й симпатична, колись ця дівчина безжально шматуватиме людей буквою закону в судовій залі.

— Ти сьогодні рано, — зауважив Девін.

Спірс була в навушниках, але кивнула й між глибокими віддихами відповіла:

— Мала б зараз випивати з деким у Сого, але мене кинули, віриш чи ні. Намагаюся втамувати лють і виробляю ендорфіни.

— Не вірю, — озвався Девін, але вона вже прибрала позу дитини й відмовилася його слухати.

Він попрямував сходами на другий поверх. Іще одна його сусідка, Джилл Тепшоу, засновниця сервісу онлайн-знайомств «Колібри», була справжнім генієм. Він захоплювався її відвагою, ентузіазмом та мізками, що працювали зовсім в іншому вимірі. Хоча до будинку вона в'їхала всього чотири місяці тому — пізніше за решту мешканців, котрі оселилися тут майже водночас, — завдяки її дружелюбності й відкритості Девін устиг із нею заприятелювати.

Її бізнес був справжнісіньким стартапом — Тепшоу керувала компанією зі своєї спальні та з двокімнатного офісу в крихітному місцевому торговельному центрі (до якого їхати приблизно пів милі). З її слів, у неї було п'ять підлеглих, які працювали на повну ставку, і близько трьох десятків найманців, що виконували замовлення віддалено. Сервіс мав на меті зводити людей, які побоюються знайомитися самотужки чи відвідувати стандартні платформи для онлайн-знайомств. На такі послуги був попит, і Тепшоу його задовольняла. Якось вона похвалилася Девінові, що на її сайті вже мільйони користувачів і понад сто тисяч платних підписників із різних куточків світу.

— Щодня у нас реєструються десятки тисяч нових користувачів. Протягом раунду А¹⁰ ми зібрали пів мільйона, а вже наступного року раунд В приніс нам п'ять мільйонів. Я передбачаю, що раунд С спричинить справжній вибух — уп'ятеро більше інвестицій та високу оцінку їхньої ефективності. Потім як додаткові джерела доходу додамо

трохи привабливих рекламних оголошень та банерів. Якщо капіталовкладень буде достатньо, ця ніша стане моєю. Відтак запустимо кілька ліній, юридично окремих, але під парасолькою бренду «Колібрі». Наш клієнт матиме все необхідне від миті зустрічі з другою половинкою й аж до скону. Хочеш інвестувати? Наразі це відносно невеликі гроші. Остання нагода. Я роблю знижки для друзів, рідних та сусідів.

У «Коул енд Гочіс» Свіжому М'ясу платили копійки. Свіже М'ясо мусило гарувати вісімдесят-дев'яносто годин на тиждень, сподіваючись, що згодом матиме зиск. Більшу частину свого доходу Девін витрачав на житло, а також на дорогу до офісу й назад. А ще ж була така штука, що зветься «їжа».

Згідно з законами про цінні папери його не можна було вважати *кваліфікованим інвестором*, проте він вклав тисячу баксів в акції маленької пташки, що пурхала над квітами і цмулила нектар, віддячуючи за це наперед. От звідки взялася назва «Колібрі». За словами Тепшоу, можна витратити сто штук на брендингову агенцію, де тобі продадуть гівно на паличці, а тоді ще за сто штук замовити фокус-групу, яка пошле те гівно до біса. Або ж зробити все самотужки.

Девін легенько постукав у її двері й гукнув.

— Готуюся до зустрічі в зумі з венчурною тайваньською компанією, — відізвалася Тепшоу. — У них різко падає рівень народжуваності. Щось нагальне? Дім горить? Ти стікаєш кров'ю, Тревісе?

— Ні, все гаразд. Тільки не забувай їсти.

На столику в неї завжди стояв слоїк арахісового масла та склянка з селерою у воді. Ця хвацька бізнесвумен була тонка, мов тріска, а проте їй, мабуть, так подобалось. Якось вона сказала Девінові, що вже понад рік не ходила на побачення, навіть онлайн, і висновувала:

— Отже, до моїх порад дослухайся, але за приклад мене не став.

Він потюпав до себе. Попри втому, заснути йому б не вдалося: нерви були напнуті, як струни. Тому він перевдягнувся в спортивні шорти, футболку й кросівки і вийшов надвір. Але пробіжка скінчилася, щойно розпочавшись, і перервав її чорний седан.

Усередині сиділи двоє. Дуже серйозні на вигляд. Убрані в костюми й сонцезахисні окуляри, недоречні в сутінках.

— Містере Девіне? Тревісе Девіне! — уже вдруге за сьогодні почув Девін і зупинився.

— Так?

І вже вдруге якийсь добродій показав йому жетон — цього разу федеральний, з назвою установи, яку Девін упізнав миттєво.

— Вас викликають. Будь ласка, сідайте.

— Хто викликає?

Один-єдиний порух — і в наплічній кобурі дивака зблиснув пістолет.

— Сідайте.

Роззирнувшись, Девін згадав, що був солдатом, і виконав наказ.

⁹ Адміністративний центр штату Нью-Джерсі, що межує з південно-східною частиною штату Нью-Йорк. (Прим. ред.)

¹⁰ Ідеться про так звані раунди інвестицій — етапи залучення коштів на розвиток бізнесу. (Прим. ред.)

РОЗДІЛ 7

Вони їхали на південь, до міста. Обидва чоловіки мовчали, і Девін мудро вирішив не ставити запитань. Спершу нью-йоркська поліція, а тепер федерали... Йому геть не подобалася така увага.

За тридцять хвилин вони дісталися селища, дуже схожого на Маунт-Кіско: напрочуд заможні райони тут сусідили з незугарними робітничими. Авто пірнуло в глибину непримітного офісного паркувального майданчика біля самотньої цегляної будівлі. Темні вікна надавали їй покинутого вигляду. Жодних табличок на дверях, жодної автівки поруч.

Припаркувавшись, федерали вийшли, а тоді відчинили двері для Девіна і повели його до головного входу. Щойно один із чоловіків приклав перепустку до сенсора, двері клацнули.

Уся ця картина видавалася надто офіційною і надміру секретною водночас. На думку Девіна, ні перше, ні друге не віщувало нічого доброго.

Я застрелив шерифа, та в заступника не стріляв.¹¹

Водій ішов першим, назирці крокував Девін, а другий федерал замикав процесію. Ну звісно. Так ведуть або в'язня, або того, хто скоро ним стане.

У передпокої спалахнуло світло: спрацювали датчики руху.

Девіна підвели до дальніх дверей. Один із конвойників постукав, і голос за дверима наказав:

— Заводьте.

Жестом його запросили досередини й зачинили по ньому двері. Він роззирнувся: невеличке приміщення, за письмовим столом — чоловік.

— Сідай, Девіне, — мовив той. — У нас купа роботи, тож слухай уважно. Часу обмаль.

Він сів.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ